

מי שהפך פרק שני מועד קמן

בשביב כבוד יום טוב האחרון. אכל מרישא ^(א) לחנות פתוחה לרשות הרבים פותח אחת ונועל אחת ורכ הונח ממיר באורחיהו בשוקא לא פריך דיש לאוקמיה בי"ט ולא בחול המועד ולהכי פריך מסיפא דמיירי בחול המועד דהא ערב י"ט האחרון חול המועד: **בתבלין**. פי' בקוננו' כרוב וכרשינין והקשה בתוס' רבי פרח דכרוב וקפלוט אינן חשונין תבלין דהא אמרינן (מלון דף ו.) דתבלין לטעמא עזידי ואפילו באלף לא בטיל ולפת וקפלוט אינו לריך לשער כי אס בששים כדאימא פרק גיד הנסה (שם דף לו: ^(א)) ותבלין כן נידוכין כדכין בפ"ק דביצה (דף יד.) א"כ אינו כרוב ובערוך פירש מיני בשמים:

הדרך עלך מי שהפך

ואלו מגלחין במועד. משום דנתא באיך פירקין דברים שעושין ללורך המועד כמו מוכרי פירות דנעשים קדין קמני נמי ואלו נעשים שלא קדין ללורך המועד: **והיוצא** מבית האסורים. שאינו שאין מניחין לו לגלח ולשפילו מניחין לו אינו כרוב ובערוך פירש לגלח צבית האסורין: ^[כ"ה צירושלמן ומנודה]

והתניא ^(א) * מביאין כלים מבית האומן כגון כד מבית הכדר וכוס מבית הזוג אבל לא צמר מבית הצבע ולא כלים מבית האומן ואם אין לו מה יאכל נותן לו שכרו ומניחו אצלו ואם אינו מאמינו מניחו בבית הסמוך לו ואם הושש להם שמא יגנבו וא ^(א) (מפנן לחצר אחרת ואם אינו מאמינו) מביאין בצנעה בתוך ביתו תרצת מביאין מוליכין קשיא דקתני אין מביאין וכל שכן שאין מוליכין אלא מחוורתא כדשניין מעיקרא: **מתני'** ^(ב) מחפין את הקציעות בקש רבי יהודה אומר ^(ג) אף מעבין ^(ד) מוכרי פירות כסות וכלים מוכרים בצנעה לצורך המועד ^(ה) הצידיין והדרשושות והגרסות עושין בצנעה לצורך המועד רבי יוסי אומר הם החמירו על עצמן: **גמ'** פליגי בה רבי חייא בר אבא ורבי אסי ותרוייהו משמיה דחזקיה ורבי יוחנן חד אמר מחפין אקלושי מעבין אסמוכי וחד אמר מחפין בין אקלושי בין אסמוכי מעבין עושה אותו כמין כרי תניא נמי הכי מעבין עושה אותו כמין כרי דברי

ר' יהודה: מוכרי פירות כסות וכלים מוכרין בצנעה וכו': איבעיא להו הן החמירו על עצמן דלא הוו עבדי כלל או דלמא דהוו עבדי בצנעה ת"ש מוכרי פירות כסות וכלים מוכרין בצנעה לצורך המועד ר' יוסי אומר תגרי מבריא הן החמירו על עצמן שלא יהו מוכרין כל עיקר ^(א) צדי חיות ועופות ודגים צדין בצנעה לצורך המועד רבי יוסי אומר צדי עכו הן החמירו על עצמן שלא יהו צדין כל עיקר דשושי חילקא טרגים ומיסני דוששין בצנעה לצורך המועד ר' יוסי אומר דשושי ציפורי הן החמירו על עצמן שלא יהו דוששין כל עיקר אמר אביי חילקא חדא לתרתי טרגים חדא לתלת מיסני חדא לארבעה כי אתא רב דימי אמר כונתא מיתיבי ^(א) חילקא טרגים ומיסני טמאין בכל מקום בשלמא למ"ד חדא לתרתי לתלת ולארבעה משום הכי טמאין בכל מקום דאתכשור אלא למ"ד כונתא אמאי טמאין בכל מקום הא לא אתכשור כגון דמיקלפן דאי לאו דשרא להו במיא לא הוה מיקלפא ואמאי קרי ליה חילקא דשקל חלקיה מיתיבי ^(א) הנודר מן הדגן אסור אף בפול המצרי יבש ומותר בלח ומותר באורז חילקא טרגים למ"ד חדא לתרתי חדא לארבעה שפיר דנפקו להו מתורת דגן אלא למ"ד כונתא דגן מעליא הוא קשיא רב הונא ^(א) שרא להו להנהו כרופייתא למיזל לזבוגי כי אורחיהו בשוקא איתיביה רב כהנא ^(א) חנות פתוחה לסמיו פותח ונועל כדרכו פתוחה לרה"ר פותח אחת ונועל אחת ^(א) וערב יום טוב האחרון של חג מוציא ומעמר את שוקי העיר בפירות בשביל כבוד י"ט האחרון מפני כבוד י"ט האחרון אין שלא מפני כבוד י"ט לא לא קשיא ^(ב) הא בפירי הא בתבלין:

הדרך עלך מי שהפך

ואלו ^(א) מגלחין במועד הבא ממדינת הים ומבית השביה והיוצא מבית האסורין והמנודה שהתירו לו חכמים וכן מי שנשאל לחכם והותר ^(א) והנייר והמצורע ^(ב) מטומאתו לטהרתו ^(ג) ואלו מכבסין במועד הבא ממדינת הים ומבית השביה והיוצא מבית האסורין ומנודה

^(א) חילקא חטה אחת נתקלת לשתיים, (גרין) [טרגיס] חדא לתלת, טיסני חדא לארבע. כי אתא רב דימי אמר האי חילקא כיתנא הוא. איני והתניא חילקא טרגיס וטיסני טמאים. אי אמרת חטה דשושה לשתיים שלש וארבע, וכמו הסולת, היינו

והתניא. סיועה: כד וכוס ללורך המועד הן אכל זמר וכלים אין לורך המועד: ואם אין לו. לאומן מה יאכל נותן לו שכרו: **מפנן** לחצר אחרת ואם אינו מאמינו. בחצר אחרת: **מביאין לפוך ציאו**. אלמא בשאינו מאמינו מביאין: **מוליכין קשיא**. דקתני מתני' ^(א) דפעמיים מוליכין ומתני' דהכא קתני אין מביאין כל שכן דאין מוליכין וליכא לתרץ באין מאמינו דמוליכין מאי מאמינו שייך: **כדשניין מעיקרא**. כאן בארבעה עשר כאן בחולו של מועד: **מתני'** **מחפין**. מכסין: **הדרשושות**. שדשין וכותשין חיטין לדייסא: **והגרסות**. שטוחנין פולין לגריסין: **צנעה**. שמא יאמרו זה לוקח שלא ללורך המועד: **גמ'** **אקלושי**. שמכסהו בענפים מרוחקין זה מזה דלא הוי כסוי גמור: **אסמוכי**. הענפים סומך זה לזה דהוי כסוי גמור: **כמין כרי**. מכסין אותן ציחד כדי שיהו נוחין לכסות: **החמירו על עצמם דלא עבדי כלל**. ולחומר: **או דלמא**. החמירו על עצמן לעשות צנעה מדעתן ואם רויין לעשות צפרהסיה עושין ולקולא: **דשושי** דשי מצואה. איכא דלמרי דשושי המשצדין מצואה חדא פניס ושורין צמיס כו': **כונתא**. כוסמת שלותתין אותן היינו חילקא: **טמאים כלל מקום**. מקבלין טומאה בין בצפרים בין בצרכים דקיימא לן (פסחים דף מ.) סולת של בני צרכים מקבלת טומאה שהוכשרה צמיס וצני כפרים אין מקפדין אסולת נקיה ללמות צמיס וסולת שלהן טהור שלא הוכשר מעולם אכל חילקא טמאין כלל מקום אפילו בצפרים דאי אפשר להם צלא למיתא משום הכי טמאין דהא מיתכשר דשרי להו צמיא: **לעולם הוי כונתא**. ומיקלפן דשרי להו צמיא דשרי קליפה: **דשקיל חקייפו**. כלומר כשנוטל הקליפה והוי חלק: **כרופייתא**. מוכרי צמנים: **חנות פתוח לסטיו פוסח ונועל כדרכו**. הואיל ואינו פתוח לרה"ר כשאר חנויות: **פוסח דלא אהד ונועל דלא אהד**. אכל כדרכו לא אינו מוכר כדרכו: **הא צפירי**. שיש לחשוך שקונה ללורך ^(א) ימות השנה: **בסנין**. מוכר כדרכו כגון כרוב וכרשינין ^(א) הכל יודעין ללורך המועד הן וליכא חשדא שאין ראויין להתקיים הלכך אפי' צפרהסיה מותר:

הדרך עלך מי שהפך

ואלו מגלחין במועד הבא ממדינת הים **היא** ממדינת הים **כיו**. צמועד לפי שהיה חנוס שלא היה יכול לגלח קודם: **ומי שנשאל לחכם**. שנדר שלא לגלח ושאל לחכם במועד: **מטומאתו לטהרתו**. נזיר טמא כשעלה מטומאתו ושזב אינו משמר זורו ומגלה וכן מצורע שעלה מטומאתו מגלה כרגל לפי שלא היה להם פנאי לגלח קודם הרגל: **גמ'**

^(א) [פסחים נה:] ע"ש עה"ג, ^(ב) [כ"ו] לימא בפסחים ע"י צבי" ס"י מקלד סעף ג: שלטו הנוטפת ואם חושש להם שמה יגנבו מביאין צנעה כמון ציטין, ^(א) מכשירין פ"ו מ"ג, ^(ד) [גדרים נה:] מוספתא שם פ"ד, ^(ה) [מוסף פ"ג, ו] [לקמן ד"ה, ו] ז"ל דפסחים, ^(ח) במ"א: וכרשינין,

הגהות הב"ח

^(א) מתני' והמנועד העולה מטומאתו: ^(ב) רש"י ד"ה הא צמיס שקונה ללורך שאר ימות השנה: ^(ג) תוס' ד"ה בשביל כו' אכל מרישא דתני דמעת פתוחה כו' ערב י"ט החמירין מוה"מ הוא: ^(ד) ר"ה כמגלח כו' כדאימא פ' גיד הנסה ותנן גמי דתבלין ידוכין כדכין צפ"ק:

הגהות הגר"א

^(א) גמ' (מפני לחצר אחרת ואם אינו מאמינו) חפין (וכן לימא צפ"י):

הגהות מהר"ב רנשבורג

^(א) גמ' מפני לחצר אחרת ואם אינו מאמינו זה נמחק וי"צ בפסחים נה ע"ב כל זה אינו יעו"ש צמוס' ד"ה ואם ממילא וכו' ומנהיג"ש שם:

רבינו חננאל (המשך)

דאיכשור ומקבלי טומאה. אלא כותנא, אכמי טמאה והא לא הוכשרה. ופרקינן כגון דמיגלפא הריא כותנא, פי' כוסמת, דאי לאו דשרא בהו מיא לא הוה מישלם, כלומר מתקלפת הקליפה שלהן. ת"ש הנודר מן הדגן, אסור אף בפול המצרי יבש ומותר בלח, ומותר באורז חילקא טרגיס וטיסני. בשלמא למאן דאמר דשישי חיינו דנפקי להו מתורת דגן, אלא למאן דאמר כותנא דגן גמור הוא, כדכתיב והחטה והכוסמת. ועלתה בהיובתא לרב דימי. רב יהודה שרא להנהו קריפתא למיזל ולמייבובי בשוקא כי אורחיהו. אוקימנא בתבלי, והא דתניא חנות הפתוחה לסטיו פותח ונועל כדרכו כו', אוקימנא בפירות. ירושלמי צדי חיה ועופות ודגים צדין כדרכה (בבבא) ובמכמורת, ולא ממעטין בשמחת הרגל. נ"י אמרי מיקל לון, שממעטין בשמחת הרגל. הדרן עלך [פרק מי שהפך]

ואילו מגלחין במועד, הבא ממדינת הים ומבית השביה והיוצא מבית האסורין כו'.